

XIII. Saafnart den (i vort Forslag Nr. VIII) ommeldte Frist til at fremsette Indsigelser mod de anmeldte Fordringer er udløben, og der foruden til Dækning af Skifteomkostninger haves Midler dertil, bør disse anvendes til Dækning af privilegerede Fordringer og af Pantegjæld, forsaavidt Midlerne hidrøre fra saadanne Indtægter, at Pantehaverne have Krav til forlods at blive fyldestgjorte af dem. Skulde der, efterat det Fornødne til Skifteomkostninger er tilbageholdt og efterat privilegerede Fordringer ere dækkede, haves Midler, som Pantehaverne ikke have forlods Ret til, indtil et Beløb af 10 pCt. af den øvrige anmeldte Gjælds Kapitalbeløb, skrides til en foreløbig Fordeling uden Hensyn til, om Voet dermed kan sluttet eller ikke; og saadan Fordeling gjentages, saa ofte der siden haves mindst 10 pCt. af Kapitalbeløbet til Uddeling. Er der reist Indsigelse mod en Fordring, uden at det er blevet endeligt afgjort om, og hvorvidt Indsigelsen skal tages til Følge, saa medregnes en saadan Fordring ved de foreløbige Fordelinger for dens fulde Beløb efter Paastanden; men den paa samme faldende Del udbetales ikke fuldt, men tilbageholdes helt eller tildels, efter som Fordringen helt eller kun tildels er befrikt, og bliver det Tilbageholdte i Skifteforvalterens Forvaring for, naar Indsigelserne ere endelig paakjendte, at anvendes enten til Udbetaling til Anmelderen eller at komme de øvrige Fordringshavere tilgode ved næste Fordeling.

Jeg, Lund, finder imidlertid Betænkkelighed ved at etablere en saa stringent Bestemmelse her, hvor det gjælder om Fallitboer i Almindelighed, blandt hvilke i mange og vel den største Part saavel Aktiva som Passiva udgjøre saa ringe Summer, at Kreditorerne have liden eller ingen Interesse i partielle Udbetalinger af 10 pCt. af deres Fordringer, og saaledes det Arbejde og Besvær, der paaføres Skifteforvalteren, ikke staaer i Forhold til, hvad

derved skulde vindes for Kreditorerne. Jeg skulde derfor ansee det hensigtsmæssigere i Almindelighed at indskræpe Skifteforvalterne, at de lade det være dem magtpaaliggende, naar der i Fallitboer haves kontante Midler, som baade i og for sig og i Forhold til de anmeldte Fordrings Beløb ere af nogen Betydning, da deraf snarest muligt at foretage de Udbetalinger til Kreditorerne, som uden Betænkkelighed lade sig iværksætte.

Endnu staaer tilbage Komiteens Forslag Nr. 17, at i Konkurstilsælde fastsættes en Præskriptionstid for Efterkrav af 10 Aar, regnede fra Voets Slutning. Dette Forslag maa jeg, Hansen, anbefale til Antagelse. Hensigten med samme er nemlig at sætte en bestemt Grænse for den Usikkerhedstilstand, hvori en Mand, der har været fallit, maa befindes sig, saalænge som Efterkrav kunne fremkomme imod ham, og at gjøre en Erkjendelse af hans sande Formuestilstand mulig for ham selv og dem, der maatte vise ham Tillid.

Vi, Larsen og Lund, antage imidlertid, at det i Almindelighed har Meget imod sig at indføre Undtagelser fra den sædvanlige Præskriptionstid, og at der ikke i de heromhandlede Tilfælde Beskaffenhed er tilstrækkelig stærke Grunde til at afsvige fra de almindelige Bestemmelser. Kun skulle vi herved bemærke, at det har Meget for sig, at Berlers Præskriptionstid ikke er 20 Aar efter Voets Slutning, men ifølge Frd. af 18de Mai 1825 § 73 kun 5 Aar, naar ikke Forlig eller Dom haves for Berlen, og at der saaledes allerede for en betydelig Klasse af Fordringer vedkommende Handelsstanden haves en kortere Præskriptionstid end 10 Aar.

Slutteligen bemærkes, at Skøndt vore Indstillinger, ifølge Indholdet af det allerhøieste Kommissorium, indskrænke sig til Fallitboer, ville dog nogle af dem, og navnlig den om Regningskravs Parallelsæren med Haandskriftskrav, og saa, hvis de bifaldes, blive anvendelige paa insolvente Dødsboer, og ligeledes under samme Forudsætning det foreslaaede forfattede Borsel ved Skifteindkaldelser blive gjældende i alle Boer, og saaledes flere.